

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a členiek senátu JUDr. Eleny Berthotyovej PhD. a JUDr. Zdenky Reisenauerovej v právnej veci žalobcu: **1/ J. S.** bytom D., **2/ S., a. s. V.**, obaja zastúpení JUDr. Ing. M. C., advokátom, B., proti žalovanému: **S.O.I., Ú. I. S.O.I. so sídlom v B.**, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného č. P/0065/03/2004 zo dňa 7.6.2005, o odvolaní žalobcov proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/207/2005-104 zo dňa 21.6.2007, takto

r o z h o d o l

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/207/2005-104 zo dňa 21.6.2007 **p o t v r d z u j e .**

Žalobcom v 1. a 2. rade sa náhrada trov odvolacieho konania **nepriznáva.**

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave podľa § 250j ods. 1 písm. a) OSP zamietol žalobu žalobcu 1/ o preskúmanie rozhodnutia č. P/0065/03/2004 zo dňa 7.6.2005, ktorým žalovaný zmenil rozhodnutie I. S.O.I. (ďalej len SOI) so sídlom v P. pre T. kraj č. P/0065/03/2004 zo dňa 4.5.2004 pre porušenie § 3 ods. 1, písm. b/ zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa (ďalej len zákon o ochrane spotrebiteľa) tak, že znížil uloženú pokutu zo sumy 100.000,- Sk na sumu 50.000,- Sk. Konanie o žalobe žalobcu 2/ zastavil podľa § 250 ods. 1 OSP, pretože žaloba bola podaná neoprávnenou osobou.

Krajský súd dospel k záveru, že správne orgány vykonaným dokazovaním náležite zistili skutkový stav, ktorým bolo jednoznačne preukázané, že žalobca ako predajca pohonných hmôt predával také pohonné motorové látky, ktoré nevyhovovali norme STN EN 228 v destilačnej skúške, a to konkrétne vzorky č. 4310. Prvostupňový súd konštatoval, že za predaj výrobku spotrebiteľovi v požadovanej

kvalite podľa zákona zodpovedá predajca a nie výrobca, pričom ide o zodpovednosť objektívnu.

Proti rozsudku podali žalobcovia 1/ a 2/ odvolanie a žiadali, aby odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvého stupňa tak, že napadnuté rozhodnutie žalovaného zruší a vráti mu vec na ďalšie konanie.

Uviedli, že prvostupňový súd vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci, neúplne zistil skutkový stav, pretože nevykonal navrhované dôkazy a doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené. Poukázali na to, že rozhodnutie žalovaného je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť a žalobcovi 2/ ako účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Žalobcovia namietali, že súd prvého stupňa sa vôbec nezaoberal otázkou oprávnenosti skúšobného laboratória posúdiť súlad odobratých vzoriek pohonných hmôt s požiadavkami právnych predpisov, čo žalobcovia považujú za podstatnú otázku pre posúdenie, či došlo zo strany žalobcu 1/ k porušeniu právnej povinnosti, na základe čoho mu mala byť uložená pokuta. V tejto súvislosti žalobcovia namietali, že podľa Osvedčenia o akreditácii platného v rozhodnom čase bolo skúšobné laboratórium B./N. akreditované na posudzovanie a výsledné určenie technickej požiadavky „teplota konca destilácie“, pričom toto laboratórium nebolo oprávnené posúdiť zhodu predmetných pohonných hmôt s technickými požiadavkami, t. z. skúšobné laboratórium bolo oprávnené v protokole o skúškach uviesť nameranú hodnotu teploty konca destilácie, ale nebolo oprávnené vysloviť záver, že táto nameraná hodnota je alebo nie je v súlade s určitou technickou požiadavkou.

Podľa žalobcov S.O.I. nie je takisto osobou akreditovanou na posudzovanie zhody, svojím postupom prekročila svoje právomoci, ktoré jej priznáva zákon a jej rozhodnutie je z tohto pohľadu nezákonné.

Skúšobné laboratórium nemalo v rozhodnom čase akreditovanú skúšku „vzhľad benzínu“, nebolo preto oprávnené v protokole o skúškach vysloviť záver, že odobratá vzorka benzínu nevyhovuje parametru „vzhľad“.

S poukazom na uvedené, nebolo podľa žalobcov možné, aby správny orgán na základe výsledkov skúšobného laboratória, ktoré neboli získané v súlade so zákonom, uložilo žalobcovi 1/ sankciu pre porušenie zákona.

Žalobcovia napokon poukázali na nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia pre jeho nezrozumiteľnosť, keď žalovaný síce znížil pokutu uloženú prvostupňovým správnym orgánom na 50.000,- Sk avšak v odôvodnení rozhodnutia poukazuje na to, že nezistil dôvod na zníženie pokuty.

Žalobcovia vyčítali prvostupňovému súdu, že konanie o žalobe žalobcu 2/ zastavil, hoci žalobca 2/ je výrobcom ako aj predávajúcim skúmaných pohonných hmôt, a teda zodpovedá za ich kvalitu v zmysle zákona na ochranu spotrebiteľa a zákona o posudzovaní zhody.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu vyjadril tak, že napadnutý rozsudok navrhol ako vecne správny potvrdiť. K odvolacím námietkam žalobcov uviedol, že laboratórium neposudzovalo zhodu predmetných pohonných hmôt s technickými požiadavkami, ale nameralo hodnoty požadovaných parametrov akreditovanou metódou a na konci protokolu uviedlo komentár o tom, či predmetný parameter spĺňa požiadavku normy. K otázke akreditácie skúšobného laboratória na posudzovanie parametru „vzhľad“ sa skúšobné laboratórium vyjadrilo, že norma STN EN 228 pre vlastnosť vzhľad požaduje výsledok skúšky jasný a číry, bez uvedenia skúšobnej metódy. Laboratórium šlo teda nad rámec požiadaviek stanovených STN EN 228 a vypracovaním skúšobnej metódy SLMP č. skúšky 111 „Vizuálne hodnotenie farby a vzhľadu“ zobjektivovalo hodnotenie vzhľadu motorových benzínov. V predmetnej dobe nemalo ani jedno laboratórium akreditovanú skúšku vzhľad. To, že v protokole o skúškach je uvedená metóda „interná“ vyjadruje, že laboratórium šlo nad rámec požadovaný normou STN EN 228.

Žalovaný napokon poukázal na to, že definíciu predávajúceho v zmysle zákona o ochrane spotrebiteľa spĺňa žalobca 1/ a nie žalobca 2/. V predmetnom konaní sa nejednalo o právach a povinnostiach výrobcu (a už vôbec nie výrobcu a dovozcu), ale o povinnostiach predávajúceho.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

V predmetnej veci je potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bola zamietnutá žaloba žalobcu 1/ a zastavené konanie o žalobe žalobcu 2/, preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami žalobcov uplatnenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného.

Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 128/2002 Z. z. o štátnej kontrole vnútorného trhu vo veciach ochrany spotrebiteľa, orgánom kontroly vnútorného trhu je S.O.I.; vo veciach kontrolnej a rozhodovacej činnosti je nezávislá.

Podľa ods. 2 Slovenská obchodná inšpekcia je orgánom štátnej správy podriadeným Ministerstvu hospodárstva SR. Je rozpočtovou organizáciou napojenou na štátny rozpočet v kapitole Ministerstva hospodárstva SR (ďalej len „ministerstvo“). Člení sa na Ústredný Inšpektorát so sídlom v Bratislave (ďalej len „ústredný Inšpektorát“) a jemu podriadené inšpektoráty Slovenskej obchodnej inšpekcie (ďalej len „inšpektorát“), a to:

- a) I. S.O.I. so sídlom v Bratislave pre Bratislavský kraj,
- b) I. S.O.I. so sídlom v Trnave pre Trnavský kraj,
- c) I. S.O.I. so sídlom v Prievidzi pre Trenčiansky kraj,
- d) I. S.O.I. so sídlom v Nitre pre Nitriansky kraj,

- e) I. S.O.I. so sídlom v Žiline pre Žilinský kraj,
- f) I. S.O.I. so sídlom v Banskej Bystrici pre Banskobystrický kraj,
- g) I. S.O.I. so sídlom v Prešove pre Prešovský kraj,
- h) I. S.O.I. so sídlom v Košiciach pre Košický kraj.

Podľa ods. 4 inšpektorát je v správnom konaní orgánom prvého stupňa.

Podľa § 2 písm. a) kontrolou vnútorného trhu sa zisťuje, či výrobky a služby pri ich predaji a poskytovaní sú v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi, najmä či sa predávajú a poskytujú bezpečné, v správnom množstve, miere, hmotnosti a kvalite.

Podľa § 3 ods. 1 zákona o ochrane spotrebiteľa predávajúci je povinný:

- a) predávať výrobky v správnej hmotnosti, miere alebo množstve a umožniť spotrebiteľovi prekontrolovať si správnosť týchto údajov,
- b) predávať výrobky a poskytovať služby v kvalite ustanovenej osobitnými predpismi alebo v bežnej kvalite; ak kvalita nie je predpísaná alebo ustanovená osobitným predpisom, môže predávajúci predávať výrobky v inej ako bežnej kvalite, len ak spotrebiteľa upozorní na všetky rozdiely v kvalite. Bežnou kvalitou sa rozumie kvalita, ktorá nie je ustanovená osobitnými predpismi a výrobok alebo služba nevykazuje zjavné vady, na ktoré je predávajúci povinný spotrebiteľa upozorniť,
- c) predávať výrobky a poskytovať služby za ceny dohodnuté v súlade s cenovými predpismi,
- d) správne účtovať ceny pri predaji výrobkov alebo pri poskytovaní služieb.

Podľa § 24 ods. 1 zákona o ochrane spotrebiteľa v znení platnom ku dňu rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu (4.5.2004), za porušenie povinnosti ustanovenej týmto zákonom uložia orgány príslušné podľa osobitného predpisu predávajúcemu, výrobcovi, dovozcovi alebo dodávateľovi alebo osobám uvedeným v § 27 pokutu až do výšky 500.000,- Sk. Za opakované porušenie povinnosti v priebehu jedného roka možno ukladať pokutu až do výšky 1.000.000,- Sk.

Podľa § 32 ods. 1, 2, 3 Správneho poriadku správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav vecí a za tým účelom si obstarat' potrebné podklady pre rozhodnutie. Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania. Podkladom pre rozhodnutie sú najmä podania, návrhy a vyjadrenia účastníkov konania, dôkazy, čestné vyhlásenia, ako aj skutočnosti všeobecne známe alebo známe správne orgánu z jeho úradnej činnosti. Rozsah a spôsob zisťovania podkladov pre rozhodnutie určuje správny orgán. Na žiadosť správneho orgánu sú štátne orgány, orgány územnej samosprávy, fyzické osoby a právnické osoby povinné oznámiť skutočnosti, ktoré majú význam pre konanie a rozhodnutie.

Správne orgány oboch stupňov v danej veci postupovali v intenciách citovaných právnych noriem, pre svoje rozhodnutie si zadovážili dostatok skutkových podkladov, vo veci zistili skutočný stav a zo skutkových okolností vyvodil správny právny názor a preto súd prvého stupňa správne rozhodol, pokiaľ podľa § 250j ods. 1 O.s.p. žalobu žalobcu 1/ zamietol.

Z predloženého administratívneho spisového materiálu v danej veci vyplýva, že I. S.O.I. v P. pre T. kraj rozhodnutím zo dňa 4.5.2004 č. P/ 0065/03/2004 uložil žalobcovi pokutu vo výške 100.000,- Sk za porušenie § 3 ods. 1 písm. b/ zákona o ochrane spotrebiteľa, z dôvodu, že inšpektormi SOI kontrolou vykonanou v prevádzke Čerpacia stanica S. B. 1, T. – Z., ktorú prevádzkuje žalobca, dňa 26.9.2003 bolo zistené, že analyzovaná vzorka benzínu č. 03/3/802/A BA 91 nevyhovela STN EN 228 v kvalitatívnom parametri „vzhľad“ z dôvodu znečistenia a v kvalitatívnom parametri „destilačná skúška“, pretože nameraná hodnota konca destilácie bola 219.C a norma stanovuje 210.C.

Zo spisu prvostupňového súdu ako aj z administratívneho spisu žalovaného odvolací súd zistil, že na základe výsledkov laboratórnych analýz štyroch vzoriek predávaných pohonných hmôt (motorová nafta (OV: 03/3/802/N/A, 03/3/802/N/K, benzín UNI 91 OV:3/3/802/91/A, 03/3/802/91/K EČ 314, benzín 95 natural OV:03/3/802/905/A, 03/3/802/5/K, benzín 98 natural OV: 03/3/802/98/A, 03/3/802/98/K došlo k zisteniu, (protokol o skúškach č. 345/2003), že benzín 91 UNI č. 4310 nevyhovuje STN EN 228 z dôvodu znečistenia a destilačnej skúške. Podľa požiadaviek STN EN 228 mal byť vzhľad posudzovaného benzínu č. 4310 jasný a číry, v prípade vzorky č. 4310 nebol. Podľa požiadaviek STN EN 228 je požiadavka na parameter – koniec destilácie v .C maximálne 210, v konkrétnom prípade bola nameraná hodnota 219.C u vzorky č. 4310.

Na základe odvolania žalobcov žalovaný rozhodnutím zo dňa 7.6. 2005, č. P 0065/03/2004 zmenil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu o uložení pokuty vo výške 100.000,- Sk za porušenie § 3 ods. 1 písm. b/ zákona o ochrane spotrebiteľa tak, že žalobcovi za uvedené porušenie uložil peňažnú pokutu vo výške 50.000,- Sk.

Podľa žalovaného vzorky nevyhoveli destilačnej skúške (charakter protiprávneho konania v danom prípade formoval rozsah odchýlky v prípade hodnoty parametra teploty konca destilácie, pričom odchýlku v rozsahu 9.C nebolo možné považovať za minimálnu alebo nepatrnú) a žalobcovi 1/ za porušenie povinností ustanovených v § 3 ods. 1 písm. b/ zákona o ochrane spotrebiteľa bola napadnutým rozhodnutím uložená pokuta vo výške 50.000,- Sk, keď pôvodne uloženú pokutu vo výške 100.000,- Sk znížil z dôvodu, že nevyhovujúci vzhľad motorového benzínu 91 UNI bol spôsobený aditívom, ktorý do uvedeného benzínu pridal výrobca.

Žalovaný v dôvodoch svojho rozhodnutia konštatoval, že vykonanou kontrolou bolo porušenie zákona o ochrane spotrebiteľa presne a spoľahlivo zistené. Námietky žalobcu hodnotil ako bezpredmetné.

Poukázal na to, že počas preskúmavania napadnutého rozhodnutia bolo zistené, že nevyhovujúci vzhľad motorového benzínu 91UNI je spôsobený aditívom, ktorý do uvedeného benzínu pridal výrobca. Aj keď táto skutočnosť neznamená,

že predmetný výrobok príslušnej norme vyhovuje, podľa žalovaného relevantným spôsobom ovplyvňuje rozsah zodpovednosti žalobcu za zistené nedostatky a minimalizuje zodpovednosť žalobcu v tomto bode a znižuje závažnosť protiprávneho konania žalobcu.

Závažnosť charakteru protiprávneho konania a rozsah zodpovednosti žalobcu v prípade ostatných nedostatkov však zostáva nedotknutá, preto pokutu vo výške 100 000,- Sk ako neodôvodnene vysokú znížil na 50.000,- Sk.

Poukázal na to, že uvedené nedostatky nemožno považovať za zanedbateľné alebo menej závažné, a to vzhľadom na hodnotu a množstvo predávaných výrobkov a vzhľadom na nezastupiteľný význam motorovej nafty a benzínu pre spotrebiteľa.

K námietke žalobcu ohľadne nedostatočne zisteného skutkového stavu veci žalovaný v dôvodoch rozhodnutia uviedol, že argumentácia žalobcu, ktorou na jednej strane tvrdí, že k vzniku oxidačných produktov, ktoré zapríčiňujú zmenu vzhľadu a farby benzínu dochádza vplyvom dlhodobých vonkajších podmienok a na strane druhej žalobca uvádza, že proces degradácie palív prebieha aj v neprítomnosti svetla, avšak svetlo a iné žiarenia proces rapídne urýchľujú. V dôsledku čoho je uvedený proces extrémne rýchly. Žalovaný uviedol, že odhliadnuc od uvedeného protirečenia žalobcu, samotným plynutím času (v priebehu 48 dní) ku degradácii dôjsť nemohlo, pretože aby k oxidácii vzoriek benzínu došlo, muselo by sa s týmito vzorkami nakladať nesprávne, t. j. v rozpore s technickou normou, to znamená, že by museli byť nesprávne odobraté, alebo skladované, aby na ne mohli výrazným spôsobom pôsobiť uvedené veličiny.

Žalovaný v tejto súvislosti uviedol, že žalobca nepredložil žiadne relevantné dôkazy, ktoré by preukazovali takéto nakladanie. Podľa žalovaného vzorky boli odobraté správne a v súlade s technickou normou aj označené, plombované, uzavreté s uzávermi tesnenými tesniacimi vložkami, skladované boli v samostatnej tmavej miestnosti s prirodzenou aj nútenou cirkuláciou vzduchu, pri teplote (20+-5).C (vypnutý radiátor), odtiaľ boli postupne premiestňované do laboratória, kde sa spracovávali pri dodržiavaní všetkých súvisiacich akreditačných kritérií, činností a predpisov.

Žalovaný ďalej uviedol, že takisto bola zabezpečená ochrana skladovaných vzoriek pred poškodením a odcudzením, pričom vyššie uvedeným popísaným skladovaním bolo vylúčené negatívne pôsobenie poveternostných vplyvov a prístupu vonkajších znečisťujúcich kontaminantov, ktoré by mohli vyvolať chemické zmeny resp. znehodnotenie vzoriek, na viac ak ide o materiály s požiadavkou na relatívne dlhé záručné lehoty.

Na základe uvedeného, považoval žalovaný námietky žalobcu, podľa ktorej degradácia vzoriek bola spôsobená dobou, ktorá uplynula od ich odberu do vykonania skúšok a počas ktorej mali byť vzorky vystavené rôznym vplyvom, za nepodložené a účelové.

K návrhu žalobcu na vypočutie Ing. J. M., riaditeľa S. V., a. s., a stanoviska Doc. Ing. J. L. žalovaný uviedol, vykonávanie dôkazov v zmysle § 34 ods. 4

Správneho poriadku patrí správne orgánu, ktorý hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti.

Vzhľadom k tomu, že žalobca má ako účastník konania so spoločnosťou S., a. s., uzavretú zmluvu o dodávke pohonných hmôt, pričom laboratórium S. V., a.s. dňom 31.12.2003 ako akreditovaná osoba zanikla, pričom ako dôkaz žalobca predložil výsledky skúšok, ktoré vykonané dňa 26. a 27.2.2004, t.j. po 31.12.2003, žalovaný nepovažoval vyjadrenia Ing. M. v danej veci za relevantné a objektívne.

Žalovaný uviedol, že laboratórium B./ N. I., s. r. o., je akreditovanou osobou, ktorá pred udelením akreditácie, ako aj počas svojej činnosti musí spĺňať akreditačné pravidlá, to znamená aj požiadavky na odborné znalosti a prax odborných zamestnancov tohto skúšobného laboratória. Vzhľadom na to, považoval žalovaný námietku spochybňujúcu postup skúšobných laboratórií B./ N. I., s. r. o. pri vykonávaní skúšok za účelovú a bezpredmetnú.

Pokiaľ išlo o výhrady žalobcu k spôsobu analýzy parametra vzhľad, keď v protokole o skúške laboratória B./ N. I., s. r. o. bolo uvedené „nevyhovuje“, namiesto konštatovania o výsledku skúšky, žalovaný k tejto námietke uviedol, že pokiaľ je v technickej norme uvedená požiadavka na vzhľad výlučne ako „jasný, číry“, nemožno konštatovanie „nevyhovuje“ nepovažovať za nestrannú analýzu. Žalovaný v tejto súvislosti uviedol, že v danom prípade prichádzali do úvahy len dve možnosti, a to, že vzorka je jasná, číra alebo nie je. Z tohto dôvodu, je konštatovanie, že vzhľad posudzovanie vzorky nevyhovuje jednoznačné a z neho je zrejmé, že vzorka nebola jasná a číra. Príslušná norma totiž podľa žalovaného neumožňuje stupňovať alebo rozlišovať medzi viac či menej jasnou a čírou vzorkou, resp. deklarovať stupeň a druh znečistenia.

Konštatovanie „nevyhovuje“ je podľa žalovaného na viac správne aj s ohľadom na objektívnu analýzu, keďže kontrola vzhľadu sa vykonáva vizuálne a nie je úlohou takéto skúmania hodnotiť presný druh a stupeň znečistenia a nie je to napokon vizuálne ani možné. Vzhľadom na uvedené túto námietku žalovaný vyhodnotil ako bezpredmetnú.

Čo sa týkalo výsledku analýzy parametra – koniec destilácie - priebeh destilačnej skúšky je popísaný v analyznom liste, kde sú podľa žalovaného namerané hodnoty presne zachytené. V tejto súvislosti žalovaný názor žalobcu, resp. názor Doc. L. na prípustnú hodnotu teploty konca destilácie vo výške 250.C považoval za irelevantný.

Podľa žalovaného spôsob zisťovania skutkového stavu nemožno označiť za chybný a správny orgán teda pri svojom rozhodnutí vychádzal z výsledkov nezávislej a bezchybnej analýzy a rozhodol na základe presne a spoľahlivo zisteného skutkového stavu.

Krajský súd preskúmal napadnuté rozhodnutie žalovaného v rozsahu dôvodov uvedených v žalobe, a pokiaľ dospel k záveru, že postup žalovaného a napadnuté rozhodnutie je v súlade so zákonom, nepochybil.

Po zhodnotení doterajšieho priebehu konania považoval odvolací súd za dostatočne ustálené, že námietky uplatnené v súdnom konaní neboli totožné s námietkami uplatnenými v správnom konaní.

Žalobca uplatnil v žalobe a rovnako v odvolaní proti rozsudku krajského súdu námietky, ktoré neuplatnil v správnom konaní, preto nebolo možné žalovanému vyčítať, že sa nimi nezaoberal (námietka týkajúca sa akreditácie laboratória B./ N. I., s. r. o., vlastnej akreditácie a nevhodnosti aplikácie zákona o ochrane spotrebiteľa).

Odvolací súd považoval zistený skutkový stav prvostupňovým správnym orgánom za dostatočný na konštatovanie porušenia povinnosti žalobcu vyplývajúcej z ustanovenia § 3 ods. 1 písm. b/ zákona o ochrane spotrebiteľa. Je potrebné konštatovať, že žalovaný sa podrobne zaoberal všetkými námietkami žalobcu uplatnenými v opravnom prostriedku a náležite vyargumentoval, prečo na ne neprihliadol a súčasne odôvodnil, prečo došlo k zníženiu pokuty na 50.000,- Sk.

K odvolacej námietke žalobcu, podľa ktorej žalovaný nebol akreditovaný na posúdenie zhody, považuje odvolací súd za dôležité ozrejmiť, že žalovaný v uvedenom správnom konaní vystupoval ako odvolací správny orgán ktorého kompetencia vo vzťahu k žalobcovi vyplýva z ustanovenia § 3 ods. 1 zákona č.128/2002 Z.z. o štátnej kontrole vnútorného trhu vo veciach ochrany spotrebiteľa, je teda orgánom kontroly vnútorného trhu, pričom z ustanovenia § 2 písm. a/ zákona vyplýva jeho oprávnenie zisťovať, či výrobky a služby pri ich predaji a poskytovaní sú v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi, najmä či sa predávajú a poskytujú bezpečné, v správnom množstve, miere, hmotnosti a kvalite.

Účelom zákona o ochrane spotrebiteľa je ustanoviť niektoré podmienky podnikania významné pre ochranu spotrebiteľa, úlohy verejnej správy v oblasti ochrany spotrebiteľa a oprávnenia spotrebiteľov, združení spotrebiteľov alebo iných právnických osôb založených na ochranu spotrebiteľa. Tento zákon sa vzťahuje na predaj výrobkov a poskytovanie služieb v prípadoch, keď k plneniu dochádza na území Slovenskej republiky (§ 1 ods. 1, 3 zákona o ochrane spotrebiteľa).

Za nedodržanie zákonných povinností uvedených v § 3 ods. 1, písm. b/ zákona o ochrane spotrebiteľa s poukazom na § 2 písm. a/ zák. č. 128/2002 Z. z. môže správny orgán, ktorého právomoc je daná zákonom o ochrane spotrebiteľa uložiť pokutu podľa § 24 zákona o ochrane spotrebiteľa.

Pokiaľ teda pri ustálení skutkového stavu veci správny orgán vychádzal z podkladov laboratória B./ N. I., s. r. o., pričom náležite vyargumentoval prečo neprihliadol na iné dôkazy (predložené žalobcom) a súčasne uviedol, prečo nemal o správnosti týchto podkladov pochybnosti, postupoval v súlade so zákonom a preto námietka žalobcu, podľa ktorej žalovaný nebol akreditovaný na posudzovanie zhody je vo vzťahu k predmetu administratívneho konania, ktorým bolo uloženie pokuty za nesplnenie povinností žalobcu podľa zákona o ochrane spotrebiteľa, irelevantná.

Podľa § 3 ods. 1 písm. b/ zákona o ochrane spotrebiteľa (účinného do 30.6.2004) predávajúci je povinný predávať výrobky a poskytovať služby v kvalite ustanovenej osobitnými predpismi alebo v bežnej kvalite; ak kvalita nie je predpísaná

alebo ustanovená osobitným predpisom, môže predávajúci predávať výrobky v inej ako bežnej kvalite, len ak spotrebiteľa upozorní na všetky rozdiely v kvalite. Bežnou kvalitou sa rozumie kvalita, ktorá nie je ustanovená osobitnými predpismi a výrobok alebo služba nevykazuje zjavné vady, na ktoré je predávajúci povinný spotrebiteľa upozorniť,

Osobitným predpisom podľa § 3 ods. 1 písm. b/ je zákon č. 142/1991 Zb. o česko-slovenských technických normách v znení zákona č. 632/1992 Zb. a zákona č. 143/1995 Z.z., zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 152/1995 Z.z. a výnos Ministerstva pôdohospodárstva Slovenskej republiky a Ministerstva zdravotníctva Slovenskej republiky z 20. mája 1996 č. 981/1996-100, ktorým sa vydáva prvá časť a prvá, druhá a tretia hlava druhej časti Potravinového kódexu Slovenskej republiky.

Podľa § 1 ods. 1 zákona č. 142/1991 Zb. v znení zákona č. 632/1992 Zb. a zákona č. 143/1995 Zb. Slovenské technické normy (ďalej len "slovenské normy") určujú všeobecne technické veci a ustanovujú požiadavky na výrobky a na technické a na technicko-organizačné činnosti, pokiaľ je to účelné najmä z hľadiska akosti výrobkov, ochrany zdravia a života občanov, bezpečnosti práce a technických zariadení, požiarnej ochrany, tvorby a ochrany životného prostredia, ochrany majetku a ďalších záujmov a pokiaľ ich neustanovujú všeobecne záväzné právne predpisy.

Opatrenia ÚNMS SR (Úradu pre normalizáciu, metrológiu a skúšobníctvo SR) č. 177/2003 Z. z. zaradilo motorový benzín medzi určené výrobky, ktoré predstavujú zvýšené riziko ohrozenia oprávneného záujmu, na ktorého zmiernenie alebo odstránenie sú stanovené technické požiadavky. Z uvedeného opatrenia vyplynula pre každého majiteľa čerpacej stanice povinnosť označiť výdajný stojan s benzínom viditeľným textom „Motorový benzín spĺňa požiadavky uvedené v STN EN 228“, pričom je zrejmé, že technický predpis sledoval nielen to, aby boli uvedeným spôsobom výdajné stojany s benzínom označené, ale aby motorový benzín skutočne mal vlastností stanovené v STN EN 228.

Jednou z takto stanovených technických požiadaviek na motorový benzín bol koniec destilácie pri 210.C a jasnosť a čírosť jeho vzhľadu pri posúdení vizuálnym pozorovaním (voľným okom).

K námietke žalobcu, podľa ktorej skúšobné laboratórium nebolo oprávnené posúdiť zhodu predmetných pohonných hmôt s technickými požiadavkami, odvolací súd uvádza, že z obsahu spisu vyplynulo, že laboratórium nameralo body vzplanutia akreditovanou metódou a na konci protokolu uviedlo komentár o tom, či predmetný parameter spĺňa požiadavku akostnej normy.

Výsledky laboratórnych skúšok sú podkladom pre hodnotiaci záver žalovaného o tom, či predávajúci predáva výrobky v danom prípade pohonné hmoty, ktoré zodpovedajú kvalite ustanovenej osobitnými predpismi.

Hodnotiaci záver o tejto skutočnosti prináleží správnomu orgánu, preto hodnotenie výsledkov laboratórnych skúšok predmetných parametrov z hľadiska požiadaviek akostnej normy laboratóriom je možné považovať za pochybenie, t. j. prekročenie jeho zákonných oprávnení, jedná sa však o také pochybenie, ktoré

nemá vplyv na vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia, pretože týmto hodnotiacim záverom nemohol byť žalobca nijako ukrátený na svojich právach.

Technická požiadavka na vzhľad motorového benzínu, ktorý mal byť podľa STN EN 228 číry a jasný, podľa protokolu o skúškach vystaveného skúšobným laboratóriom nebola dodržaná z dôvodu znečistenia benzínu. **Aj keď skúšobné laboratórium nebolo v rozhodnom čase akreditované na posudzovanie špeciálne tejto technickej požiadavky, bolo podľa odvolacieho súdu potrebné považovať jeho písomné vyjadrenie za dôkaz listinou v zmysle Správneho poriadku a skutkové zistenia správneho orgánu na podklade takéhoto písomného vyjadrenia laboratória ako odborne znalej osoby o znečistení posudzovanej vzorky benzínu za relevantné a spoľahlivé.**

S ohľadom na charakter tejto technickej požiadavky (čírosť a jasnosť) a metódu jej určovania (vizuálne pozorovanie) nemožno pri rešpektovaní elementárnej logiky pripustiť, že benzín, ktorý je na pohľad znečistený, je zároveň číry a jasný. Pokiaľ bolo teda voľným okom odborníka i keď nie akreditovaného na posúdenie tohto parametra výrobku zistené, že posudzovaná vzorka benzínu bola znečistená, nemohol benzín spĺňať technickú požiadavku podľa STN EN 228, teda byť čírym a jasným, preto správny orgán nepochybil, keď z takéhoto podkladu odborníka vychádzal pri ustálení skutkového stavu veci.

Vyššie uvedené technické požiadavky (vzhľad benzínu a koniec destilácie) boli podľa odvolacieho súdu spoľahlivo a zákonným spôsobom zistené a zaznamenané.

Ako vyplynulo z obsahu administratívneho spisu, v preskúmvanej veci predmetom sankcie nebol postih za predaj benzínu, ktorý nezodpovedá technickým normám podľa zákona č. 264/1999 Z.z. o technických požiadavkách na výrobky a posudzovaní zhody a o zmene a doplnení zákonov, t. j. za nezhodné určené výrobky a teda sa nejednalo o uloženie pokuty podľa § 32 zákona č. 264/1999 Z., ale kontrola bola zameraná na plnenie povinností podľa zákona o ochrane spotrebiteľa, v danom prípade sa orgány SOI zamerali na kontrolu povinností predávajúceho pri predaji pohonných hmôt spotrebiteľom na čerpacej stanici z pohľadu dodržiavania kvality týchto výrobkov ustanovenej osobitnými predpismi (STN EN 228) a sankcia bola uložená za porušenie povinností uvedených v zákone o ochrane spotrebiteľa.

Za nedodržanie zákonných povinností uvedených v § 3 ods. 1, písm. b/ zákona o ochrane spotrebiteľa s poukazom na § 2 písm. a/ zák. č. 128/2002 Z. z. môže správny orgán, ktorého právomoc je daná zákonom o ochrane spotrebiteľa uložiť pokutu podľa § 24 zákona o ochrane spotrebiteľa. Takto aj správne orgány postupovali, a preto námietka žalobcu, podľa ktorej žalovaný nebol akreditovaný na posudzovanie zhody je vo vzťahu k predmetu administratívneho konania, ktorým bolo uloženie pokuty za nesplnenie povinností žalobcu podľa zákona o ochrane spotrebiteľa, irelevantná.

Námietka žalobcov, že žalobcovi 2 ako účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom neobstojí, pretože správne konanie bolo vo veci podľa odvolacieho súdu správne začaté proti predávajúcemu v zmysle zákona

o ochrane spotrebiteľa za porušenie povinností, ktoré zákon o ochrane spotrebiteľa ukladá práve predávajúcemu.

V danom prípade sa orgány SOI zamerali na kontrolu povinností predávajúceho pri predaji pohonných hmôt spotrebiteľom na čerpacej stanici z pohľadu dodržiavania kvality týchto výrobkov ustanovenej osobitnými predpismi. S poukazom na zistený právny režim medzi žalobcom 1/ a žalobcom 2/ v súvislosti s predajom pohonných hmôt, ktorý sa spravuje režimom komisionárskej zmluvy upravenej v Obchodnom zákonníku bolo zrejmé, že žalobca 2/ je výrobcom pohonných hmôt, ktoré žalobca 1/ vo vlastnom mene a na účet žalobcu 2/ predával. Je nepochybné, že žalobca 2/ ako výrobca rozhodujúcim spôsobom ovplyvňoval kvalitu pohonných hmôt, vo vzťahu k spotrebiteľovi ako kupujúcemu pri predaji tejto komodity však vystupoval ako predávajúci žalobca 1/, ktorého činnosť napĺňala všetky znaky podnikania.

Z ustanovenia § 2 ods. 1 zákona o ochrane spotrebiteľa vyplýva, že predávajúcim sa rozumie podnikateľ, ktorý spotrebiteľovi predáva výrobky a poskytuje služby.

Podľa § 2 písm. a/ a b/ zákona č. 513/1991 Zb. podnikateľom je osoba zapísaná v obchodnom registri, resp. osoba, ktorá podniká na základe živnostenského oprávnenia.

Podľa § 2 ods. 1 zákona č. 513/1991 Zb. podnikaním sa rozumie sústavná činnosť vykonávaná samostatne podnikateľom vo vlastnom mene a na vlastnú zodpovednosť. Pokiaľ teda správne orgány na základe výsledkov kontroly postihovali žalobcu 1/ za nedodržanie povinností predávajúceho podľa ustanovenia § 3 ods. 1 písm. b/ zákona o ochrane spotrebiteľa, postupovali v súlade so zákonom a konali s vecne legitimovaným subjektom.

Pokiaľ teda krajský súd zastavil konanie o žalobe žalobcu 2/ podľa § 250d ods. 3 OSP, pretože žaloba bola podaná neoprávnenou osobou, nakoľko žalobca 2/ nebol účastníkom správneho konania a napadnutým rozhodnutím nebol ukrátený na svojich právach, teda nie je osobou procesne legitimovanou na podanie žaloby, rozhodol správne a v postupe prvostupňového súdu odvolací súd nezistil žalobcami tvrdené ukrátenie práv žalobcu 2/ (byť účastníkom konania).

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací dospel k záveru, že námietky žalobcu vznesené v odvolaní nie sú opodstatnené, preto napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave podľa § 219 OSP potvrdil.

O trovách konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 250k ods. 1 OSP tak, že žalobcom 1/ a 2/ náhradu trov konania nepriznal, lebo neboli v konaní úspešní.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave, dňa 11. marca 2008

JUDr. Igor Belko, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Ľubica Kavivanovová